

innego aktu określającego zadania samorządu terytorialnego związane z ochroną środowiska nie normują kwestii sprawowania przez organy samorządowe kontroli przestrzegania przez inne podmioty przepisów o ochronie środowiska, zaś wśród zadań samorządu taka kontrola jest przewidywana. Trudno byłoby wobec powyższego założyć, że ustawodawca nakłada zadanie, nie dając równocześnie możliwości (środków prawnych) wykonywania takiego zadania. Środki takie uregulowane zostały we wskazanych przepisach ustawy Prawa ochrony środowiska, mających w tym zakresie charakter przepisów ogólnych (por. komentarz do ustawy Prawo ochrony środowiska pod red. Górski, wyd. 2019). Zatem art. 379-380 Prawa ochrony środowiska mają także zastosowanie do kontroli, prowadzonych na podstawie innych ustaw, por. m.in. art. 6 ust. 5ab, art. 9u ust. 2 i art. 9w ust. 2 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2022 r. poz. 2519 i 2797).

Jednocześnie należy zwrócić uwagę na treść art. 379 ust. 3 pkt 1 Prawa ochrony środowiska, w którym jest mowa o prowadzeniu działalności gospodarczej: „Kontrolujący, wykonując kontrolę, jest uprawniony do wstępu wraz z rzeczoznawcami i niezbędnym sprzętem przez całą dobę na teren nieruchomości, obiektu lub ich części, na których prowadzona jest działalność gospodarcza, a w godzinach od 6 do 22 – na pozostały teren”. Wykładnia językowa przepisu pozwala na stwierdzenie, iż kontrolujący może, chociaż nie musi, korzystać z pomocy rzeczoznawców i niezbędnego sprzętu.

Art. 379 ust. 5 Prawa ochrony środowiska stanowi, że „Wójt, burmistrz lub prezydent miasta, starosta lub marszałek województwa występują do wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska o podjęcie odpowiednich działań będących w jego kompetencji, jeżeli w wyniku kontroli organy te stwierdzą naruszenie przez kontrolowany podmiot przepisów o ochronie środowiska lub występuje uzasadnione podejrzenie, że takie naruszenie mogło nastąpić, przekazując dokumentację sprawy.”. Do przytoczonego przepisu odnosi się wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie z dnia 9 listopada 2010 r., sygn. akt II SA/Sz 631/10. Z uzasadnienia tego orzeczenia wynika, że postępowanie w sprawie negatywnego oddziaływania na środowisko Spółki z o.o. prowadził starosta jako właściwy organ. Sąd w ww. wyroku wskazał, iż „w art. 379 ust. 5 ustawy przyznano wymienionym w nim organom możliwość wystąpienia w określonych tam sytuacjach do wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska o podjęcie odpowiednich działań. Skoro właściwym rzeczowo w rozpoznawanej sprawie jest Starosta [...], to tylko ten organ uprawniony byłby do takiego wystąpienia po spełnieniu przesłanek wymienionych w tym przepisie.”. Zatem z omówionego orzeczenia wynika, że: